

Odišla som, hoci som mala ostať

(Rozprávanie)

„Laura, vstávaj!“ zakričala na mňa mama asi desiatykrát.

„Daj mi ešte chvíľku.“ veľmi neochotne som odpovedala. Táto chvíľka sa pretiahla na niekoľko minút, ale potom som konečne vstala a išla do obývačky. „Dobré ráno.“ povedala som rodičom, ktorí pobehovali po byte ako splašení.

„Ako komu. Už si mala byť nachystaná! Petra nás čaká v aute.“ Petra je moja mladšia sestra, ktorá hrá tenis. Musím povedať, že je v ňom naozaj dobrá. Dôkazom toho je jej dnešný finálový zápas majstrovstiev Slovenska. „Veď dobre, už sa idem obliekať.“

„Máš päť minút, ani o sekundu viac!“ povedala mama už mierne podráždene. Len som prevrátila očami a išla som sa obliecť.

Cestou do tenisového centra som počúvala iba o tom, ako sú na Petru pyšní. Nehovorím, že ja sa z jej úspechov neteším, ale nedávam to veľmi najavo, pretože nemáme zrovna blízky vzťah. Ale nie vždy to tak bolo. Keď sme boli malé, boli sme nerozlučná dvojka. No potom sa Petra začala venovať tenisu a my sme sa videli stále menej a menej.

„Veľa šťastia a ukáž im, čo je v tebe!“ povedala mama Petre.

„A nezabudni na všetky ťahy, o ktorých sme sa rozprávali.“ začal otec ako najväčší expert tenisu na svete. A to ho pozerá, iba keď hrá Petra.

„Laura?“ pozrela na mňa mama.

„Veľa šťastia, ty to dáš.“ povedala som a naozaj som jej to priala.

„Ďakujem vám, budem sa snažiť najviac, ako viem.“ povedala Petra s úsmevom na tvári a odišla sa pripraviť na zápas.

Petre prvý set vyšiel na výbornú a s prehľadom ho vyhrala. Druhý set jej nevyšiel a prehrala ho. Tretí, rozhodujúci set, nezačala dobre a s výrazným rozdielom prehrávala. Horšie bolo, že sa ozval môj močový mechúr. „Mami? Idem na záchod.“

„Teraz? Zbláznila si sa?“

„Ale ja naozaj musím.“

„Je to tvoja sestra, mala by si tu byť aspoň niekedy pre ňu!“

Pozrela som na ňu s vypúlenými očami. „A ona tu bude kedy pre mňa?“

Postavila som sa a odišla. Taká som bola nahnevaná, až som odišla úplne. Domov. Neuvedomovala som si následky. Bola som pod vplyvom rôznych emócií, pretože mama mala pravdu. Vždy som od seba Petru odháňala, pretože som vedela, že nemôžem mať svoju

sestru iba pre seba. Smiat' sa s ňou, ohovárať, proste robiť všetko, čo robia sestry. To sú ale nezmysly, však? Možno bol čas vyspieť.

Keď som prišla domov, zapla som si televíziu a bolo po zápase. A viete čo? Ona to vyhrala! Moja malá sestrička sa stala majsterkou Slovenska a ja pri tom nie som. Keď sme boli malé, Petra mi hovorila, ako chce byť najlepšia tenistka na svete. Ja som jej na to povedala, že budem pri každom jej úspechu. A teraz? Ona vyhrala a ja som doma. Prvé, čo ma napadlo, bolo začať utekať do tenisového centra. Keďže moja kondička nepatrí k tým najlepším, prešla som z môjho vytrvalostného behu do rýchlej chôdze.

Rozutekala som sa za Petrou a objala som ju. „Som taká šťastná a pyšná na teba. Veľmi ma mrzí, že som odišla. Môžeš sa na mňa hnevať, ale už som tu.“

„Lauri, ja sa na teba nehnevám. Dnes nie. A vlastne nikdy nie.“ povedala Petra s takou láskou v hlase, akú som dlho nepočula. Alebo len nechcela počuť.

Vďaka tomu, že som odišla, hoci som mala ostať, som si uvedomila, že svoju rodinu mám najradšej na svete. Však viete, ako sa hovorí: „Všetko zlé je na niečo dobré.“

Paulína Vaváková, 4. C